

EAPC - Novetats en matèria de Seguretat Social

Criteris per determinar l'existència d'un accident de treball davant de patologies cardíaques: Sentència del Tribunal Suprem de 26 d'abril de 2016

14-09-2016

En un apunt anterior, ja havíem vist que l'article 156 del vigent [TRLGSS](#) defineix l'accident de treball, en l'àmbit d'aplicació de l'acció protectora de la Seguretat Social, com "tota lesió corporal que el treballador pateixi amb ocasió o per conseqüència del treball que executi per compte d'altri". A més, l'apartat tercer de l'esmentat article introdueix la presumpció que, excepte prova en contra -es tracta, per tant, d'una presumpció *iuris tantum*-, són constitutives d'accident de treball les lesions que pateixi el treballador durant el temps i en el lloc del treball.

Aquest concepte legal d'accident de treball provoca una gran quantitat de qüestions casuístiques de difícil solució, fet que queda acreditat amb l'alt grau de litigiositat que existeix en aquesta matèria. En la [Sentència de 26 d'abril de 2016, el Tribunal Suprem](#) valora dues sentències de sengles tribunals superiors de justícia en què, davant de fets essencialment idèntics, s'adopten resultats contradictoris: mentre que en una es qualifica la contingència de comuna, a l'altra s'entén que estem davant d'un accident de treball.

La primera de les sentències entén que l'angina de pit que va patir el treballador en el lloc de treball i durant la jornada laboral, és una patologia aliena a la seva activitat professional i, per tant, l'episodi deriva de cardiopatia isquèmica i va poder esdevenir tant en el temps i el lloc de treball com en un altre moment i en un altre lloc. La conseqüència és que es tracta d'una malaltia comuna, ja que no es pot entendre que s'hagi produït "amb ocasió o com a conseqüència" de la feina realitzada, ni que aquesta feina hagi pogut agreujar la pròpia patologia del treballador.

Doncs bé, en aquesta interessant sentència, el Tribunal Suprem rebutja aquesta interpretació, i recorda els sis criteris que la jurisprudència està aplicant en aquesta matèria, que són els següents:

1. La presumpció *iuris tantum* de l'article 156.3 del TRLGSS s'estén no només als accidents, sinó també a les malalties, però ha de tractar-se de malalties que per la seva naturalesa puguin ser causades o desencadenades pel treball, sense que es pugui aplicar la presumpció a malalties que per la seva pròpia naturalesa excloguin una etiologia laboral.

2. La presumpció ha operat fonamentalment en l'àmbit de les lesions cardíaques, en el qual, tot i que es tracta de malalties en les quals no es pot afirmar un origen estrictament laboral, tampoc no es pot descartar que determinades crisis es puguin desencadenar com a conseqüència d'esforços o tensions que tenen lloc en l'execució de la feina.
3. S'ha de qualificar com a accident de treball aquell en el qual d'alguna manera es doni una connexió amb l'execució d'un treball, en el sentit que n'hi ha prou que no aparegui acreditada la ruptura de la relació de causalitat entre activitat professional i el fet danyós per haver ocorregut fets de tal relleu que sigui evident sense cap mena de dubte l'absoluta manca d'aquella relació.
4. El fet que la lesió tingui etiologia comuna no exclou que el treball pugui ser un factor desencadenant, pel fet de ser de coneixement comú que l'esforç de treball és sovint un factor desencadenant o coadjuvant en la producció de l'infart de miocardi.
5. Per destruir la presumpció de laboralitat a què ens referim és necessari que la manca de relació lesió / treball s'acrediti de manera suficient, bé perquè es tracti de patologia que per la seva pròpia naturalesa exclogui l'etiologia laboral, bé perquè s'addueixin fets que desvirtuen aquest nexa causal.
6. La presumpció de l'article 156.3 del TRLGSS determina, pel seu joc, que al demandant li incumbeix la prova del fet bàsic que la lesió es va produir en el lloc i en temps de treball, però amb aquesta prova es té per certa la circumstància presumida i qui s'oposi a l'aplicació dels efectes de la presumpció haurà de demostrar la manca de connexió entre el fet danyós i el treball. La conclusió de la sentència del Tribunal Suprem és que l'angina de pit soferta pel treballador en el lloc i durant el temps de treball, encara que provingui d'una patologia cardíaca ja diagnosticada anteriorment al treballador, ha de ser qualificada com a accident de treball, i atorga al treballador la protecció de la Seguretat Social pròpia de les contingències professionals.

Jorge Pérez Pérez

Doctor en dret. Delegat de la DE de la Inspecció de Treball i Seguretat Social. Professor UAB.
Director del Postgrau en Ocupació